

eller Dyr — man veed ikke ret, hvilket — hvis Udspring man gennem Vivisektionen har Formodning om at komme paa Spor efter og derved naae til at kunne forebygge, hvad naturligtvis er det Vigtigste ved hele denne Sag. Jeg skal nu ikke her komme særlig dybt ind paa de mange forskellige Spørgsmaal, som endnu kunne ligge for, men det er klart, thi det er det, som næsten altid bliver anført imod Vivisektionen og efter al Sandsynlighed ogsaa vil være det, der kommer til at ligge til Grund for den Modstand, som her fra dette Things Side vil blive reist imod denne Sag, at det er Hensynet til, at man ikke bør mishandle Dyr, som forespæver de forskellige Modstandere. Nu er det imidlertid Enhver bekendt, at man mishandler Dyr paa utallige Maader, uden at have de store Diemed, som gjælder for Vivisektionerne. Jeg skal saaledes henvise til, at man kastrerer Dyr, hvilket sandelig ikke er dem behageligt. (Køsen: Det gjør dem Angenting!). Det ærede Medlem siger, at det gjør dem ikke Noget, men det kan det ærede Medlem sandelig ikke have nogen begrundet Mening om, og mig forekommer det ialtsald indlysende, at det ikke kan være dem behageligt, og at det kun er Hensynet til Andres Betsvømmelighed, der gjør, at man kastrerer dem. Der er mange andre Dyrplagerier at nævne. Man stopper Dyr, fødres dem op paa en Maade, som er dem høit ubehagelig. Lænt blot paa, hvad man gjør ved Kalkuner og Gæs for at de skulle faae en bedre Smag, blot altsaa til Fornøielse for vor Gane, og jeg spørger, om ikke dette ligeoverfor Vivisektionen, da den har det bedste Diemed, og som kun udføres med Lænten paa at lindre en stor Mængde menneskelig Glendighed og for at finde Midler imod farlige Smittestoffer, der kunne rafe hele Lande over og lægge vidstrakte Strækninger øde for Mennesker og Dyr — jeg siger, om ikke dette maa veie noget Mere i Vægtskalen end Hensynet til, om man i Dieblirket mishandler et eller flere Dyr. Naar man tager det Exempel, som jeg før nævuede, Pasteurs Forsøg med Miltbrandgiften, saa er det ganske vist, at han har gjort Skade paa, eller om man saa vil, mishandlet et Par Hundrede Jaar, men lænt saa paa, til hvilken Gavn hans Forsøg have været for alle de andre Jaar. Naar de have høstet saa megen Nytte af, at nogle af deres Kammerater have lidt Stæde, saa forekommer det mig, at der er god Grund til at fortsætte ad denne Vej og arbejde videre henimod det store Maal, som Vivisektionen i Almindelighed har. Endelig skal jeg hentyde til, hvorledes man gennem Sportsvesenet mishandler Dyr. Baddeløb er saaledes neppet til nogen Behagelighed for de paagjældende Dyr, og jeg synes derfor, at man gjerne kunde glemme paa sin Indignation ligeoverfor denne Art Ting, til en bedre Leilighed. Der er der Spørgsmaal om at forbinde den mest aabnbare Nytte for Andre med saa liden Mishandling,

som muligt for Dyrene, og samtidigt er det paa andre Omraader kun forbundet Fornøielse med at mishandle Dyrene. Jeg kan ikke forstaa, at man negter Bevillinger just paa dette Punkt, thi der staar, at man ikke vil give denne Bevilling af den Grund, at man overhovedet ikke vil indpaa Spørgsmaalet om Vivisektionen. Men nu forbres denne Bevilling til Professorens i Fysiologi ved Universitetet og til hans Assistenten, det vil sige netop til de Folk, om hvem man kan være sikker paa, at de paa human, hensynsfuld og nyttig Maade vil søe Vivisektion. Det er dog beynnderligt at træffe Foranstaltninger i denne Retning netop ligeoverfor den Slags Folk, naar vi Alle vide, at enhver Student og alle mulige andre Folk kunne vivisekere rundt omkring saa meget de lyste uden at gjøre Gavn. Vi komme til at demonstrere netop imod de Folk, som det gjælder ikke at hindre. Hvis Bevillingen overhovedet skal betyde Noget, saa maa det vel være det, at man vil give Midler til at uddanne Studenter paa den bedste Maade i en Sag, som man ønsker skal foregaae saa human som muligt, og en Forhindring heraf forekommer ialtsald mig høit urimelig, men det er som sagt det, man naaer. Der er endelig et Hensyn, som her gjør sig gjældende, og det er, at man paa denne Maade kan komme til at afstære vort Land fra Deltagelsen i videnskabelige Arbejder, som vi ikke kunne være tjente med at være afstærne fra. Den udmærkede Lærde, Professor Panum, til hvem denne Bevilling ret egentlig er bestemt, har ved mange Leiligheder ligeoverfor Udlandet holdt vor videnskabelige Væge høit. Der har været Tilfælde, hvor man rundt om i Europa har været i Uvidenhed om forskellige Spørgsmaal, som denne Mand ved Vivisektion har kunnet skaffe Klarhed i. Han har bragt Klarhed i Spørgsmaal, som man i Udlandet paa ingen Maade kunde finde ud af. Det forekommer mig, at det er et Hensyn, som ogsaa skal tages, at vi ikke her paa et eneste Punkt bør udfætte os for at afstære vort lille Land fra Deltagelse i det store videnskabelige Arbejde. Jeg veed godt, at denne Bevillings Regtelse meget mulig slet ikke vil komme til at betyde Noget overfor disse Spørgsmaal, men hvis de Herrer have til Hensigt med denne Regtelse at ramme Vivisektionen grundig, saa vil jeg gjerne opfordre Thinget til at stemme imod den, thi man vilde da begaa en stor Uræmelighed ved paa dette Punkt og i dette Dieblit at træffe en saadan Afgjørelse. Jeg tror altsaa af de forskellige Hensyn, jeg har nævnet, og jeg skal paa Grund af Liden, og for ikke at føre Diskussionen videre, end den alt er gaaet, ikke fortsætte, idet jeg dog vil afvente, om der skulde fremkomme yderligere Anledning for mig til at tage Ordet, af Hensyn altsaa til den haandgribelige Nytte, som Vivisektionen har gjort, af Hensyn til de store Arbejder for den, som ligger for, og af Hensyn til den udmærkede Videns-